

[Hanne Engberg]

heller ikke Danmark. Derpå vedtog det hollandske parlament, at Holland alene skulle sætte sig i spidsen for en sådan embargo, og regeringen påtog sig at kontakte de skandinaviske lande og Beneluxlandene for at få disse lande med.

Det har vi ikke hørt meget om i Danmark. Ifølge Aarhus Folkeblad nr. 90 fra 6. november har den danske regering svaret, som vi har hørt det her i dag, at kun hvis der er tilstrækkelig international opbakning, vil Danmark gå med. Der er altså her et forsøg på at skabe en international opbakning, men alligevel afholder Danmark sig.

Samme Aarhus Folkeblad påviser i nr. 88 fra 23. oktober, at 7 danske supertankere fra A. P. Møllers rederi i år camoufleret og ulovligt har sejlet flere millioner tons olie til Sydafrika. A. P. Møller har ikke ønsket at kommentere sagen, og den danske regering har ikke skredet ind.

Vi ønsker en kommentar til den hollandske opfordring, der ikke har været nævnt i det udenrigspolitiske nævn, og vi ønsker en stillingtagen til A. P. Møllers transaktioner. Hvorfor har regeringen undladt at støtte det hollandske forslag, og hvorfor har man ikke skredet ind over for A. P. Møller? Vil regeringen foretage en undersøgelse af, om A. P. Møller har optrådt ulovligt i oliesagen? De olieeksporterende lande, der har leveret olie til disse tankere, har ikke ønsket, at olien skulle sendes til Sydafrika.

Det danske folketing har formodentlig som det hollandske parlament et flertal, der vil støtte olieembargoen, hvis man skal tage de socialdemokratiske ytringer alvorligt. Det ønsker vi afprøvet. Det kan afprøves ved tilslutning til det forslag, vi her behandler, men jeg kan forstå på de udtalelser, der hidtil er faldet, at der ikke er stor mulighed for det. Derfor vil vi fremsætte forslag om en isoleret olieembargo i forbindelse med andre lande i Europa og de nordiske lande og se, hvordan holdningen så viser sig at være.

»Kulforslaget«, som vi er medforslagsstiller til, er mere overkommeligt. Vi accepterer selvfølgelig realiteterne: de vanskeligheder, der er for kulforsyningen; men til syvende og sidst er det jo et politisk spørgsmål, et spørgsmål, om man vil betale for sin holdning eller man ikke vil, et spørgsmål, om man vil tilrettelægge sin politik på længere sigt efter disse holdninger, som man slår om

sig med, eller man ikke vil. Jeg kan forstå, der ikke er stor sandsynlighed for det, men alligevel må vi fremsætte forslaget og vil gøre det igen, fordi det netop er overkommeligt på længere sigt at få nedtrappet kulindførslen fra Sydafrika, som også socialdemokraterne er enige i er en umoralsk handling, fordi vi ikke accepterer regimet, og fordi et internationalt pres på Sydafrika er den eneste mulighed for på længere sigt at få styret til at ændre kurs.

Vi vil fremsætte forslaget igen og igen, men jeg kan allerede nu sige, at det er et meget utilfredsstillende svar, vi får, når vi ikke engang kan få et løfte om at iværksætte en undersøgelse af, hvordan man på længere sigt kunne komme bort fra denne import og tilrettelægge energiforsyningen på en anden måde.

Bolvig (RV):

For få år siden var udenrigsministeren på rejse i det sydlige Afrika og besøgte en lang række lande dernede. Sidste år var socialdemokratiets gruppeformand på besøg i Zimbabwe, lige så vel som statsministeren her i det sidste par år ved flere lejligheder har mødt mange afrikanske politikere. Det er udtryk for en stor aktivitet i forbindelse med hele det vanskelige sydafrikanske spørgsmål.

På den baggrund vil jeg gerne spørge udenrigsministeren, om det ikke er svært at overbevise afrikanerne om vores afsky for regimet i Sydafrika, når vi fra 1976 og til og med 1979 hundredobler vores kulimport. Virker den danske regering troværdig? Vi fører et kraftigt sprog i De Forenede Nationer – og det synes jeg er godt – men vi køber stadig mere kul. Vi forbyder sådan i det mindre 4 amatørsportsfolk at rejse ind i Danmark, men samtidig byder vi en professionel nævekæmper velkommen. Ministeren selv kritiserer Grosserer-Societetets handelsdelegation og bruger, hvis jeg husker ret, stærke udtryk som »kræmmemoral« og den slags ting, men regeringen lukker samtidig øjnene for, at vi i 1976 købte for 4 mill. kr. kul og i 1979 for 391 mill. kr. Jeg synes, det er meget trist, hvis vi nu sætter den troværdighed, vi har opnået gennem mange års aktiv og, jeg synes ganske målbevidst indsats i De Forenede Nationer og andre internationale sam-